

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Ejus pronuntiati rationes quædam allatæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

ipsum adeò crucis vitandæ tam sollicitum studium, contendendo crucem operosam & permolestam esse, verùm hæc tota res isto ferè modo demonstrabitur.

§. I.

Ejus pronunciati rationes aliqua allate.

PRIMUM enim etiam hic vim habet, quod Deum alloquens universè affirmat S. Augustinus: *Jussisti Domine, L. 1. Conf. & sic est, ut pœna sua sibi sit omnis inordinatus animus. Omnis c. 12.* quippe animi inordinatio, perturbatio est pacis internæ; Et velut in corpore, membri cujusvis emotio luxatione absque aliquo cruciatu esse nequit: ita in animo, cujusvis affectus depravatio, ipsius animæ harmonicam rationem, ejusque partium naturalem tanquam positionem dissolvit; quod in mente non omnino perversa, nequit absque intima molestia, & gravi animi sibi met ipsi displicentis ægitudine consistere. Accedit ad hæc affectionum compugnantium intestinalis: tum quidam animæ secum pugnantis, & nunc in partem unam, nunc in alteram sese jactantis, atque versantis perplexus languor: demum ille conscientie mentis remorsus, quem identidem exagitat susceptæ professionis obligatio, & vel ipse ingerit nudus aspectus Crucifixi, cui se non potest absque pudore adeò dissimilem agnoscere, quisquis ipsius disciplinam imitationemve profiteatur.

Neque modicum terrorem infert, occursans animo severa Pauli denunciatio: *Qui autem sunt Christi, carnem suam crucifixerunt: ne videlicet forrè Christi non sit, qui (quoad potest) crucem fugiens, ubique mollia & carni commoda sectetur.* Id sanè hoc loco fixum esto: Nolens Deo perfectè subijci hominis anima, secum ipsa pacem habere non potest. sit quippe nescio quo modo, at tamen sit occultis rationibus, ut tali homini eveniat denique, id quod scriptum est in Libro Job: *Posuisti me contrarium tibi, & factus sum*

X x x 2

mibi-

Gal. 2.

Job. 7.

mihimet ipsi gravis. Credebas tibi videlicet mollius tranquillusq; futurum, si, quâ posses, crucem defugeres, & virtutis exactæ studium, quò te ipse vocabat DEUS, & tua propellebat professio, declinares: At è contrâ DEUS, istam pacem tuam convertit in amarorem amarissimum, & quidquid agis molirisve ingratâ aliquâ offensione aspergens, ipsam tibi vitam insuavem & gravem efficit; quò intelligi denique, dura extra DEUM esse omnia, neque animi pacem in illa cum domesticis intimisq; hostibus conniventia consistere, sed nisi his planè debellatis ac perdomitis, nullam haberi posse.

L. 10. Conf.
S. 28.

Præclarissimè rursum ad DEUM suum S. Augustinus: *Cum inhaesero tibi ex omni me, nuquam erit mihi dolor & labor, & viva erit vita mea, tota plena te. Sed quoniam quæ tu implet, sublevas eum; quoniam tui plenus non sum, non mihi sum.* Quibus quidem, si illum assequor, intociorem suam vitam, hoc est, affectus omnes, amores, intentiones, desideria, velut membra quædam animi sui considerat, et quibus omnibus sese DEO inhaerere oporteat, ut omne vitæ suæ corpus vivum, vegetum, ac valens sit, ipsiq; proinde, nulla ex parte onerosum. Sic igitur ait: *Cum inhaesero tibi ex omni me;* hoc est, cum in me nullus erit affectus, si nulla tanquam pars vitæ meæ, quâ tibi (ut par est) amoret, casto non inhaeream; tunc viva erit, & florens undique, de doloris omnis atque laboris expers vita mea; quippe tota, plena te, qui es vita, vigor, pax, salus, gaudium animæ meæ. At quamdiu (quæ est vitæ mortalis infirmitas) adhuc aliquis in me superest affectus, quo tibi vitæ meæ non adhaeream, sive, quo me ipsum aut aliquid extra te impure quæram; jam ex ea parte onerosa mihi fit vita mea: quo pacto non potest onerosum & grave non esse, si quod in corpore membrum emortuum esse contigerit. Quæ si de se vitæ sanctus ita scripserit: quanto potiori jure dicemus in præsentia, omni

oneri sibi & cruci esse, quicumque per languidam inertiam, cupiditates suas frangere, & sibi met ipsa vim aliquam inferre neglexerit.

§. 2.

Ejusdem asserti ratio specialior & occultior exponitur.

J Am verò Joannes Thaulerus, quem ut virum à Deo illuminatum sæpè commendat Ludovicus Blofius, aliam quandam & minùs cognitam profert ejusdem pronuntiati rationem. Assertit enim, homini crucis ac mortificationis fugitanti, eòq; pravo affectus suos molliter ac blandè accipienti, sub vitæ exitum tot quasi mortes experiendas & exequendas esse, quot animi sui perturbationes ac cupiditates in vita minùs domuerit. Sive id dicamus, ex ipsa quasi natura rei, eorùmq; omnium, quæ in supremum illum fatalemque articulum concurrunt, circumstantiâ evenire: sive specialis est divini Numinis providentia, eo cruciату amantèr calligantis atque purgantis suorum electorum negligentiâ; quo modo (ut S. ait Gregorius) *plerumq; de culpis minimis ipse solus pavor egredientes justorum animas purgat*: aut quasi ita postulet æquitatis ac justitiæ ratio, ut quam illi peccnam molestiamve, in se pervincendis in vita adhibere subterfugerint; eandem, sub mortem, verùm in unum jam quodammodo eollectam, & conferto agmine infestius multò ingruentem, perferre scilicet atq; exantlare cogantur.

L. 4. Dialog. c. 46.

Sed ipsa audiamus verba Thauleri, de ijs propriè loquentis, qui ad perfectionem à Deo vocati sunt; *quam tamen* (inquit) *quia in vita sua obtinere neglexerunt, idèò necesse habent illam vel in extremis impetrare, cum anima de corpore jam jam distrahenda est. Quod certè tunc fit tam varijs & horrendis mortibus (ut ita dicam) quot quantùsq; per omnem vitam pro sua abnegatione sufferre debuissent; adeò ut penas infernales hoc ipso tempore sibi ferre videantur.*

Exhort. ad mort. n. 2.

Neque